

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

МАКСИМ КРИВЦОВ

«ДАЛІ»

ВІРШІ З БІЙНИЦІ

Поезії

2-ге видання

«Наш Формат» · Київ · 2024

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

*Шалено хороброму «Бетмену»,
який навчив мене сміятися*

Макс 33

🏠 військовий

🏠 з Рівного, живу в Києві, коли взагалі живу

📍 1 розворот до тебе

Я шукаю

Серйозних читачів (чи ні...)

Я люблю:

Коли щось довго шукаєш і знаходиш, наприклад документи чи зброю.

Коли довго не мав води, а тут зміг попити, і напиваєшся так, що аж боляче ковтати. Це один із найприємніших болів.

Повертатися з війни мокрим, голодним, утомленим, сидіти в машині й слухати чийсь музику.

Серіал «Молодий Папа», чомусь потрібно обов'язково сказати, що із Джудом Лоу, наче є ще якісь «Молоді Папи».

Гумор Воннегута.

Цілувати шию та коли цілують шию.

Коли випадково знаходиш гроші в куртці, яку не носив із минулої зими.

Макарони-бантики з маслом і смажену картоплю.
Квітень і липень.
Коли можеш зняти шкарпетки, прийняти душ після чергування в бліндажі.
Коли повертаються птахи і квіти.

Я не люблю:

Коли волосся лізе в очі — аж дратує.
Літній душ.
Коли хтось повільно йде попереду.
Коли до тебе лізуть, коли не треба.
Мандаринки, у яких погано облязить шкірка.
Прокидатися вранці — я однозначно не жайворонок.
Коли ти у стоматолога, а починає все на світі чухатися.
Серпень і листопад.
Сніг.

Я мрію:

Про спокій і тишу.
Про сон до 14-ї.
Про море та серфінг і великих чайок, які намагаються поцупити в мене картоплю фрі, добре змащену майонезом.

Я кожному побажаю:

Спокою і моря.

Ну, власне, тепер вибір за тобою: свайп вліво чи свайп вправо.

* * *

Він переїхав у Бучу в середині березня 2021-го
винайняв маленьку квартиру в цоколі й завів kota
шерсть якого була кольору помадки на еклері.

Він ходив на англійську, в тренажерку та на сповіді
він любив дивитись, як падає сніг
і в тумані зникає вулиця.

Він слухав Радіохед, старі альбоми Океану Ельзи,
дощ, грім і стукіт серця дівчинки
з якою засинав у маленькій цокольній квартирі
і прокидався в маленькій цокольній квартирі
цілував її тепле обличчя
пригортався до її липкого тіла
пірнав долонею у хвилі її волосся
та борсався там, наче мушка на павутині.

Вона покинула його восени
так, як птахи покидають ліси
так, як інженери фабрику по закінченні зміни
і поїхала в Польщу
щоб там залишитись.

Він узяв kota, схожого на тістечко
і сказав: коте, нам треба їхати
з нами, як ранок
як життя
як хвороба
сталась холодна
як крига
війна
урок, що зветься «Спокійне життя», закінчився.

· 9 ·

У тумані зникає вулиця
падає дощ
його зовсім не слухають
кіт вибіг у поле й ім'я його вітер.

На хресті наче на айді-картці написано:
тут спочиває номер 234 вічна пам'ять.

Вона мріяла про мандрівку в Патагонію
про роман із рок-музикантом
про реінкарнацію в царицю чи в рибу.

Планувала написати книгу
про те, що пам'ять
крихка наче скоринка на крем-брюле
вразлива, наче кохання
розсипається, як пісок поміж пальців
і зникає
щезає
немає.

Вона любила свій велосипед
морозиво зі згущівкою
збирала пожовкле листя
наче марки
любила розглядати хмари
розсипані наче попкорн
неохайним хлопчиком у кінотеатрі.

Мандрувала в гори наодинці
щоб приймати інгаляції лісу та повітря
збирала м'яту та іван-чай
збирала зорі, розкладаючи в пам'яті,
наче у фотоальбомі.

Її батько загинув у чотирнадцятому
їй було чотирнадцять, коли мама поїхала в Італію
і не повернулась.

Вона не мала стосунків, бо все чекала
на рок-музиканта.

Коли зима вирішила залишитися
щонайменше до наступної осені
гучно і боляче сповістивши про це
і пахло на вулицях
тишею жахаючою
вогнем і землею
розліталось вороння.

Тоді вона не розгубилася
дістала із верхньої полиці пляшечку
із висušеним іван-чаєм та чебрецем
заварила трави
налила в термос
і понесла на пости
хлопцям із тероборони.

На хресті наче татуюванням закарбовано:
тут спочиває номер 457 вічна пам'ять.

Вона жила поруч із парком
у невеликому будинку
годувала білок
годувала собак
годувала п'яниць
була хранителькою осені
і хранителькою спогадів
розсипаних, як цукор.